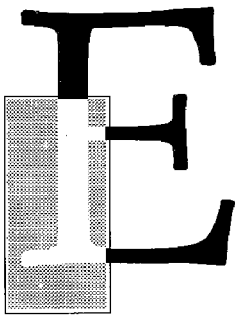

PRESENTACIÓ

ls treballs recollits en aquest número de la revista *Caplletra* presenten una clara homogeneïtat temàtica i metodològica: en tots ells s'analitzen temes de sintaxi directament o indirectament relacionats amb el català; i en tots ells, igualment, s'adopta, com a mètode de treball, el model generativista de la Teoria del Règim i el Lligam (TRL). La diversitat geogràfica dels autors que participen en aquest número, la qualitat dels articles recollits i la quantitat de temes tractats són proves evidents de la gran vitalitat que a hores d'ara tenen els estudis de sintaxi, i concretament els estudis de sintaxi generativa, dins la lingüística catalana. Aquesta vitalitat no ha de resultar estranya ni sorprenent si es té en compte, d'una banda, la importància que dins les diferents disciplines lingüístiques ha assolit la sintaxi en les últimes dècades; i, d'una altra, el paper central que en el desenvolupament d'aquesta disciplina ha jugat i continua jugant la Gramàtica Generativa.

Quant al contingut dels articles, la revista s'obre amb un estudi de Gemma Rigau sobre les propietats temàtiques i sintàctiques del verb *agradar*. L'autora hi aporta tota una sèrie de proves que donen suport a la idea que aquest verb té una xarxa temàtica integrada pels arguments FONT i META i que el seu subjecte, a diferència del subjecte dels verbs inacusatius, no procedeix d'un argument intern. A continuació, Maria Lluïsa Hernanz estudia les construccions amb infinitius "pseudo-equatius" del tipus *querer es poder* i considera que aquestes construccions presenten un PRO no controlat amb interpretació arbitrària universal lligat per un operador nul. Carme Picallo, tot seguit,

analitza la impossibilitat que un SN pugui lligar localment la seva traça quan s'hi interposa un clíctic coindexat i conclou que aquesta impossibilitat és deguda a violacions del Principi de Categories Buides i del Criteri Temàtic. En l'article següent, Jaume Solà defensa que la partícula *rai* no funciona com a predicat principal, sinó com a emfasitzador del tòpic. Maria Teresa Espinal, a continuació, se centra en construccions amb adverbis i negació que resulten doblement ambigües, per tal com els adverbis admeten una interpretació de predicat i una altra d'oració i la negació estableix diferències d'abast amb aquests adverbis. Per tal de donar compte d'aquesta doble ambigüitat utilitza una perspectiva que té en compte el nivell interpretatiu de la Forma Lògica, l'aparellament de mots i conceptes, l'emmagatzematge d'informació i el Principi pragmàtic de la Pertinència. Els articles d'Amadeu Viana, Albert Branchadell i Manuel Pérez Saldanya estan dedicats a un tema que ha tingut una escassa tradició en els estudis de gramàtica generativa: el de la categoria gramatical del temps. L'article d'Amadeu Viana és una bona introducció a la problemàtica general d'aquesta categoria i a les relacions que estableix amb la resta de categories verbals. El d'Albert Branchadell analitza la relació existent entre els temps verbals i els adverbis de temps a partir d'una perspectiva on es combina l'anàlisi temporal de Reichenbach amb la idea que els temps quantifiquen sobre intervals temporals. Aquesta darrera idea és represa en l'article de Manuel Pérez Saldanya, on s'estudia l'oposició "temps absoluts / temps relatius" i es defensa que aquests darrers tenen un comportament equiparable al dels pronominals. La revista es clou amb dos articles dedicats a temes relacionats amb l'oració complexa. El d'Anna Bartra, se centra en un tipus de relatives sense cap. L'autora, després de criticar les anàlisis considerades clàssiques en el model de la TRL, aporta tota una sèrie de proves que avalen la hipòtesi que aquestes relatives estan subcategoritzades pel verb de l'oració principal. El de Maria Josep Cuenca, finalment, es dedica a l'estudi d'uns connectors, els matisadors, que són caracteritzats com a modificadors dels nexes.

Esperem que el conjunt de treballs aplegats en aquest número monogràfic de la revista *Caplletra* constituiran una aportació rellevant al creixent interès que la lingüística catalana palesa pels estudis de sintaxi generativa.

Manuel Pérez Saldanya